

DUET ABAD PAREJA

La música, sorgida de les cordes d'una guitarra clàssica, és la formació d'un conjunt de veus càlides, humanes, plenes de profunda emoció sofrent o amorosa, riques d'ànima vivent... I, no és precisament música senzilla aquesta que es fon finalment en una sola d'aquestes veus per expresar-se en aquest jo latent que, un cop escoltat, resta inoblidable.

I a Sabadell anem gaudint de la presència d'uns bons concertistes que han anat fent via dins la selecta interpretació d'aquest càlid instrument. Són, sens dubte, el "Duet Abad-Pareja". Ben coordinats, prou coneixedors de la seva gran responsabilitat, ens han sorprès ja en algunes edicions, la darrera de les quals va ser la del dia 5 de març a l'Auditori de l'Acadèmia de Belles Arts, dins el fet inaugural de l'Exposició de'n JORDI ROCA, dels seus dibuixos donats en homenatge a Joventuts Musicals de Sabadell, que compleix enguany els seus 25 anys de fundació. Obres de Leclair, Albènz, Vivaldi, Soler, Brouwer i Tarragó composaren el programa escollit per ambdós concertistes.

Ferm i segur en decisió, ABAD; conscient, estudiós, tendre i pausat, amb esperit atent, en PAREJA, qui ja de ben jovenet, ens havia sorprès gratament en unes interpretacions que foren segell d'aquest avui que ens mostra en cada una de les seves actuacions.

Fou aquesta una vetllada ben grata que es referma en un auguri ple d'èxits per aquests dos joves concertistes.

Rosa Ten

EL
MÓN
PER
UNA
E
S
C
L
E
T
X
A

cinema

Per CINE CLUB SABADELL

i (II):

LA POSADA EN ESCENA

Els films de Tati no expliquen, pròpiament una història, sinó que mostren una successió de situacions. Tati observa la vida en continu moviment, sense principi ni fi, com la seqüència final, a la plaça de PLAYTIME. I ens la mostra, de la manera més clara i simple possible: en plans generals o mitjos, donant sempre el context i cuidant de canviar el mínim els emplaçaments de la càmera a fi que l'espectador estigui sempre refe-

Playtime

Es una gentilesa de
MORRAL

Trofeus-Copes-Medalles-Insígnies-Clauers-Rètols-Plaques
commemoratives- Etc. Treballs especials en bronze i aliatges.
Arimón, 113-117 - Tels. 725 49 77 i 725 41 87 — SABADELL

renciat. Evita moure-la, sobretot si corre el risc de deformar visualment els objectes. Utilitza un muntatge d'enllaç. Tot al servei de la màxima objectivitat i realisme per potenciar la capacitat d'observació de l'espectador. La mateixa intensitat dels sons està en funció de la referència espacial.

Tati cuida molt tots els aspectes de l'elaboració del film, des de la creació dels personatges i del guió, la tria d'actors i el disseny dels decorats, fins a la sonorització post-rodatge, element essencial de la posada en escena de Tati. Els sorolls actuen com un element viu, remarcant els silencis, el buit, l'artifici, erigint-se els objectes que els emeten en els "éssers" d'un món deshumanitzat. La banda sonora ritma la cadència mecànica d'una societat organitzada fins el paroxisme.

El color és un altre element fonamental. Ja l'utilitza, dramàticament, en el seu primer llargmetratge, JOUR DE FÊTE, film rodat en blanc i negre, quan dona color als distintius festius, sobretot. Lamentà no haver rodat en color LES VACANCES DE M. HULOT però, a partir de MON ONCLE (1958), ja tots ho seran. La utilització del color és realista i, a la vegada, subjectiva i sense perdre de vista que és un element al servei de la narrativa. Aquesta elaboració mesurada, lenta, del film i la seva intransigència a fer concessions comercials expliquen perquè, en 30 anys, solament ha rodat sis llargmetratges: "No puc fabricar films com si fossin panets. No sóc un forner. Si rodés sovint hauria, sens dubte, de conformar-me amb una vedette, una història, un pressupost que m'imposarien. Jo tinc necessitat d'explicar el que m'agrada, d'estimar-me el meu tema, de poder refusar -encara que em costi car- el "M. Hulot goes west" que els americans m'havien proposat. Durant un any, vaig ocupar-me del film, però vaig donar-me compte que s'assemblava massa a una bella comanda, ho he arraconat tot, tot ha recomençat". "... he pogut rodar on he volgut MON ONCLE, a Saint-Maur, construir la casa d'Hulot que jo vo-

Parade

lia. Tot això és molt important. Actualment, enlloc, en el cinema, ningú pot dir: "He fet un film, i l'he fet com he volgut". Adoro el que fa Bresson. I bé! m'empipa que no rodi més".(1)

L'any 1932, quan en tenia 24, Tati debutà en el cinema amb el curt OSCAR, CHAMPION DE TENIS, com a guionista i actor. Sempre ha estat un afeccionat als esports i les paròdies esportives, sobretot el tenis, apareixen freqüentment en els seus films. Com a intèrpret i/o guionista intervingué en sis curtsmetratges més. El primer curt que dirigí fou L'ECOLE DES FACTEURS (1957) i, a continuació, el primer llargmetratge, JOUR DE FÊTE, de 1949. El personatge que interpreta és el d'un carter, molt en la línia del còmic tradicional. Però els 15 primers minuts del film, en què ell no apareix, contenen bastants "gags", i es demostra ja un interès per integrar-los al film al marge de la seva actuació.

Igualment, la presa de posició de Tati com a "cronista del quotidià" ja ve donada per aquest dibuixant que, pràcticament, obre i tanca el film. El M. Hulot, desarrelat, astorat davant l'absurd quotidià, peregrinarà al llarg dels quatre films següents (LES VACANCES DE M. HULOT, 1953; MON ONCLE, 1958; PLAYTIME, 1967, i TRAFIC, 1970) dels quals PLAYTIME és el més acabat. El seu

darrer film, PARADE (ZAFARRANCHO EN EL CIRCO) és del 1974.

PARADE és un reflexió, en primer grau, sobre la participació de l'espectador en l'obra i sobre la no discontinuïtat entre la vida i la representació. PARADE és un film rodat per a televisió, amb pocs mitjans i la seva explotació comercial ha estat un fracàs previsible. Potser perquè el públic s'havia acostumat a M. Hulot (tot i que PLAYTIME i TRAFIC també foren fracassosos, però menys), o perquè, com el mateix Tati deia l'any 62: "El burlesc és el circ. La gent hi va cada vegada menys. No s'és el bastant feliç com per anar al circ". En els contactes que hem sostingut amb ell, recentment, ens demanava informació sobre la reedició comercial dels seus films a Espanya, a fi de convèncer a algun dels reacs productors a finançar-li un nou film. Quan la producció filmica televisiva ha condemnat l'espectador a objecte pasiu, quan els films s'escolten més que no pas es miren i quan l'únic objectiu és distreure -distreure l'ull amb "zooms", amb continus canvis de pla (com en els "spots"), amb abús del primer pla, etc.- no és casual que cineastes com Tati o com J. Lewis (HARDLY WOeking, 1979, DALE FUERTE JERRY) s'afirmen a si mateixos reivindicant l'espectacle tradicional i no pas per autocomplaent nostàlgia sinó com a estímul i dignificació de l'espectador. PARADE és coherent amb tota la concepció còmica de l'anterior Tati, però la desaparició de M. Hulot estableix un nou nivell de relació entre el públic i l'obra. PARADE ens retrotau a l'original Tati, el del "music-hall", el de la pantomima pura. "Tots els còmics del cinema dignes d'aquest nom s'han format, en els seus començaments, en el "music-hall" o en el circ. Es impossible fer un film còmic sense haver après l'ofici a les taules, amb contacte amb el públic. Altrament, un fa de còmic literari..."(1).

(1) "Jacques Tati". A.J. CAULIEZ. *Cinéma d'aujourd'hui*, 7. 1962

J. Graset

GADEA casa vostra